

[Birgitte Husmark]

Vi synes også, det er godt, at statsministrene vil påtage sig et aktivt ansvar, og vi synes, det er helt nødvendigt, at Nordisk Råd får større budgetindflydelse efter den hovedkulds oprioritering af kultur- og uddannelsesområdet, som regeringerne har bebudet uden at ville tage ansvar i form af udpegning af områder, der skal beskæres. Det er på grund af denne måde at agere på, at der har været så stort et slagsmål om, hvem der skal have hvilken magt over Nordisk Råds budget. Det vil så være op til os parlamentarikere at udnytte de øgede budgetbeføjelser.

Men for at vi skal have mulighed for at gøre dette, er det nødvendigt for os at have et tæt samarbejde med vores medspillere i regeringen. Det er derfor godt, at vores samarbejdsminister har taget initiativ til at mødes med den danske delegations parlamentarikere, og ministeren skal have tak for, at vi har fået budgetindsigt allerede på nuværende tidspunkt, hvor det, der foreligger, kun er et første udkast. Det er godt, for så kan det jo endnu nå at blive ændret af ministeren selv.

Det, der springer én i øjnene i det første udkast til budget, er en ufattelig uoverensstemmelse imellem ord og handling. I det område, jeg har mest med at gøre, nemlig social- og arbejdsmarkedsområdet, understreger budgetteksten vigtigheden af en lang række forhold inden for det, der hedder medborgernes rettigheder: bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed, udvikling af den nordiske model, forbrugerpolitisk samarbejde, levnedsmiddelområdet – for blot at nævne overskrifterne. Men hvad ser man så, når man går ned i tallene?

I budgettet for 1994 er der i forhold til budgettet for 1993 sket en nedskæring på disse områder: På arbejdsmarkedet og arbejdsmiljøområdet en nedskæring på 21 pct., på social- og sundhedsområdet en nedskæring på 18 pct. og på forbrugerpolitik på 21 pct. Ord og handling hænger ikke sammen.

Et andet problem er, at budgettet hele vejen igennem nu bliver gearet til en langsom udsultning af de faste institutioner, mens mere og mere lægges over til løse projektmidler. Det vil sige, at der, hvis disse penge skal udnyttes forsvareligt, skal laves grundige forundersøgelser samt evaluering af resultatet. Og hvordan skal det kunne lade sig gøre, når Nordisk Ministerråd – stadig efter dette første udkast – i 1995 skal være reduceret med 20 pct.?

Dette er kun i meget korte træk konsekvenserne af ministrenes overflytning af først 25 pct. og senere 60 pct. af Nordisk Råds budget til kulturområdet. Det er ikke gennemtænkt – eller det er det måske netop!

Derfor vil jeg spørge helt præcist: Hvem giver, og hvem har givet Nordisk Ministerråds generalsekretær de retningslinier, som han har udarbejdet sit første udkast efter? Er det Den Nordiske Samarbejdskomité, er det de nordiske samarbejdsministre, eller er det statsministrene?

Det samme spørgsmål vil jeg stille statsministeren: Hvem lægger retningslinierne for Nordisk Ministerråds generalsekretær med hensyn til udarbejdelse af et budget, som indebærer de konsekvenser, som vi nu har set i det første udkast? Det vil jeg være meget glad for at få et svar på.

Kirsten Madsen (FP):

Fremskridtspartiets grundholdning er, at Nordisk Råd er et overflødigt organ, der hurtigst muligt bør nedlægges. Tiden er bestemt ikke til at udvikle et yderligere sikkerhedspolitisk organ i europæisk regi. Det har aldrig været meningen, at Nordisk Råd skulle overtage egentlige udenrigspolitiske opgaver.

Den ny artikel 33 sigter direkte på at markere et forstærket udenrigspolitisk samarbejde.

I artikel 40 gøres der meget ud af at markere, at stats- og udenrigsministrenes møder er en vigtig del af det nordiske samarbejde, og derfor er der indføjet en henvisning til disse møder.

Går man så til artikel 61, skifter statsministrenes rolle, og i artiklens 2. stykke er statsministrenes overordnede ansvar præciseret. I samme stykke er Den Nordiske Samarbejdskomité anført. I Nordisk Samarbejdskomité er landene repræsenteret af statssekretærer eller på højt embedsmandsniveau. NSK skal koordinere det løbende regeringssamarbejde og rapportere direkte til samarbejdsministrene og kan få opdrag direkte fra statsministrene.

Yderligere er tilføjet en udvidet rolle for det nordiske formandskab.

Artikel 63 er ændret for at sikre de selvstyrende områders ret til at tilslutte sig samtlige beslutninger, som er truffet i henhold til overenskomsten og ikke som tidligere alene Nordisk Ministerråds beslutninger.